

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 82.610 van 30 september 1999
in de zaak A. 60.824/VII-12.772.**

In zake : de n.v. VAN DEN BERGHE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. VAN DEN BERGHE op 14 november 1994 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van leefmilieu en huisvesting van 5 augustus 1994 waarbij haar beroep tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg van 12 december 1991 houdende weigering van de - vergunning tot regularisatie van een aan de Kinrooiersteenweg te Maaseik-Neeroeteren gelegen legkippenbedrijf voor 59.500 dieren in twee stallen, ongegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing wordt bevestigd;

Gelet op het arrest nr. 52.134 van 9 maart 1995 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 23 februari 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 1 september 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 september 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. BREWAEYS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat F. DE BISSCHOP die, loco Advocaat J. NIJS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROV00ST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegevens van de zaak.

Overwegende dat de voornaamste feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij baat te Maaseik-Neeroeteren, Kinrooiersteenweg 114, een legkippenbedrijf uit.

Zij beschikt hiervoor over een vergunning voor 19.000 leghennen, verleend bij besluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Maaseik van 5 juli 1977 en een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg van 1 april 1993, waarbij akte wordt verleend voor de opslag van 1.222 m³ mest.

1.2. Op 24 september 1990 dient de verzoekende partij bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg een aanvraag in voor de regularisatie van 59.000 leghennen.

Met een besluit van 12 december 1991 weigert de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg de gevraagde vergunning.

1.3. Tegen dit besluit tekent de verzoekende partij op 22 januari 1992 beroep aan bij de Gemeenschapsminister voor leefmilieu.

Gedurende de beroepsprocedure worden de volgende adviezen gegeven :

- het bestuur ruimtelijke ordening adviseert gunstig op 3 augustus 1992;
- de administratie gezondheidszorg adviseert ongunstig op 24 maart 1992;
- het bestuur milieuvergunningen van de AMINAL adviseert op 9 september 1993 de vergunning te verlenen mits naleving van de in het advies opgenomen algemene en bijzondere voorwaarden;

1.4. Op 5 augustus 1994 wordt door de Vlaamse minister voor leefmilieu en huisvesting het thans bestreden besluit genomen.

Het beroep van de verzoekende partij wordt ontvankelijk doch ongegrond verklaard en de oorspronkelijke weigeringsbeslissing wordt bevestigd;

2. De gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede middel onder meer aanvoert wat volgt :

"De verwerende partij kan niet zonder meer de onmogelijkheid tot volledige mestafzet inroepen als motief om een milieuvergunning te weigeren.

(...)

Het meststoffendecreet omvat trouwens geen regels die moeten worden betrokken bij het beschikken op een milieuvergunningsaanvraag. Dit decreet lijkt veeleer enkel regels te omvatten die relevant zijn eenmaal een exploitatie is gestart. Eenmaal men exploiteert, en dus mest produceert, moeten de bepalingen van het meststoffendecreet en zijn uitvoeringsbesluiten vanzelfsprekend rigoureus worden in acht genomen. Dat is echter iets helemaal anders dan eisen dat op het moment dat een milieuvergunning wordt aangevraagd reeds een ecologisch verantwoorde mestafzet gewaarborgd is";

dat zij voorts verwijst naar verscheidene arresten van de Raad van State die haar zienswijze ondersteunen;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij onder meer antwoordt :

"Bij de beoordeling van een exploitatievergunning moet de overheid in concreto rekening houden met de graad van hinder die de inrichting voor de mens en het leefmilieu veroorzaakt. In casu is de inrichting in uitbating en kan, rekeninghoudende met het aantal gehuisveste dieren, op een vrij nauwkeurige wijze de mestproductie berekend worden. Rekening houdende met de vooropgestelde bemestingsnormen vergt deze jaarlijkse mestafzet een oppervlakte van circa 200 ha aan cultuurgrond. Indien de vergunningsaanvrager geen waarborgen kan bieden omtrent de beschikking over dergelijke oppervlakte cultuurgrond kan hij uiteraard evenmin een ecologisch verantwoorde mestafzet verzekeren en kan de overheid uit deze vaststelling terecht besluiten dat de door de inrichting veroorzaakte hinder niet tot aanvaardbare grenzen kan

beperkt worden en kan zij op grond hiervan de vergunning weigeren te verlenen.

(...)

(...) De verzoekende partij (stelt) dat de bepalingen van het meststoffendecreet niet kunnen in aanmerking genomen worden bij het beoordelen van een milieu(exploitatie)vergunningsaanvraag omdat de bepalingen van het meststoffendecreet met betrekking tot de productie en de afzet van het dierlijk mest slechts toepasselijk zijn op het ogenblik dat de inrichting geëxploiteerd wordt en niet voordien op het ogenblik dat de overheid moet beslissen over het al dan niet verlenen van de gevraagde vergunning.

Onafgezien of dit standpunt kan bijgetreden worden dient met de tegenpartij vastgesteld te worden dat de vergunningsaanvraag niet slaat op een voorgenomen exploitatie doch wel tot voorwerp heeft de regularisatie van een bestaande exploitatie en derhalve de door verzoekster in dit onderdeel van het tweede middel ontwikkelde argumentatie eigenlijk de rechte vereiste feitelijke grondslag mist.

Eens de exploitatie van het leghennenbedrijf aanvang heeft genomen -en dit blijkbaar reeds sedert enkele jaren voorafgaan aan de vergunningsaanvraag- kan men de overheid niet verwijten dat zij vanwege de aanvrager garanties eist met betrekking tot een verantwoorde mestafzet teneinde de hinder en het risico van vervuiling voor het leefmilieu tot aanvaardbare normen te beperken.

(...)";

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord opnieuw verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State;

2.4. Overwegende dat het enige weigeringsmotief als volgt in de bestreden beslissing is verwoord :

"Overwegende dat de jaarlijkse dierlijke mestproductie van de inrichting waarvoor vergunning wordt gevraagd, zou oplopen tot 30.345 kg P205 respectievelijk 33.320 stikstof; dat vanuit oogpunt van ecologisch aanvaardbare mestuitspreiding en steunend op de bemestingsnormen vastgesteld door het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, hiervoor een oppervlakte cultuurgrond is vereist van ten minste 200 ha; dat de aanvrager stelt over een mestafzetmogelijkheid te beschikken voor $\pm$ 128 ha oppervlakte cultuurgrond in toepassing van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen; dat voormelde afzetmogelijkheid is gestaafd

door de nodige documenten; dat de aanvrager tevens een contractuele overeenkomst heeft met een landbouwbedrijf, gevestigd in Wallonië voor de mestafzet op in totaal 6022 ha landbouwgrond; dat voor deze invoer van mest in het Waalse Gewest geen door de aldaar bevoegde overheid verleende 'dérogation' is voorgelegd; dat een ecologisch verantwoorde afzet van alle door de inrichting geproduceerde dierlijke mest bijgevolg niet is gewaarborgd.

Overwegende dat de effecten op het leefmilieu inherent aan de inrichting niet tot een aanvaardbaar niveau beperkt kunnen worden ";

dat de Raad van State geen bepaling bekend is die op de dag van het nemen van de bestreden beslissing voorschreef dat de aanvrager van een milieuvergunning bij zijn aanvraag documenten diende te voegen of in de loop van de vergunningsprocedure documenten diende over te leggen met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de door de geplande inrichting of uitbreiding te produceren dierlijke mest; dat het meststoffendecreet van 23 januari 1991 zoals het luidde op de dag van het bestreden besluit geen regels bevatte met het oog op het beoordelen van een milieuvergunningsaanvraag noch verbodsbepalingen die aanleiding konden geven tot het weigeren van een dergelijke vergunning; dat in hun hiervoor bedoelde versie dat decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan voorzien in vier mestafzetmogelijkheden: gebruik op eigen cultuurgronden, vervoer naar cultuurgronden van gebruikers gelegen in dezelfde of in aangrenzende gemeenten, vervoer naar andere dan voormelde gronden door een door de Mestbank erkend vervoerder en, ten slotte, afname door de Mestbank; dat in die stand van de wetgeving de overheid derhalve niet de bevoegdheid bezat om bij wege van het weigeren van een milieuvergunning een toekomstig exploitant reeds vooraf de mogelijkheid te ontzeggen om van één of meer van die wettelijke mestafzetmogelijkheden gebruik te maken;

2.5. Overwegende dat het middel in de besproken mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van Leefmilieu en Huisvesting van 5 augustus 1994 waarbij het beroep van de n.v. VAN DEN BERGHE tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg van 12 december 1991 houdende weigering van de vergunning tot regularisatie van een aan de Kinrooiersteenweg te Maaseik-Neeroeteren gelegen legkippenbedrijf voor 59.500 dieren in twee stallen, ongegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing wordt bevestigd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op dertig september 1900
negenennegentig, door de VIIe kamer, die was
samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.